

de abbi-jöggedega ühhendatud ruttas Ema neitsike Búrjäärwe poole; küs lähheb järwe nähhes tüttarlapse südda arglaseks ja mõtleb isseenes: kydda sealt läbbi peasen? Agga kui lõuna poolse järwe otsa saab, ütleb ta: ma mõistan ujjuda, ja kargab seddamaid järwe. Wata! kui mo neitsike zukleb ja liikmeid sirrutab ja järwe laenede läbbi tungib, kunni ta põhja poolse järwe kaldale jõuab, sealt ommikut wästo pörab, Pedja jõega kokku juhhub, kedda ta kaisu wõttab ja siis firest Tarto pole tõttab. Linna nähhes sillitab ta juukseid, kohhentab kaela rättikut ja pühhib tolmü silmnäo pealt mahha, sest päike paistis elledast ning päni teed tolmama. Agga et kehas linnas wägga paljo targad mehed ellawad, kes Kalendrid ja kõik suggu imewärgid tewad, sellepärast ei julge Ema neitsike aega wita, waid üab naerolikko palgega: „Terre ja Jumalaga!“ ja pistab siis Luunja mõisa poole. Luunjast wõttab teed Mexsi, Mexsist Rastri mõisa, kus Alja-jöggi tema sülle langeb, kellega seltsis ta Peipse järwe lähheb. — Tarto, Pihkwa ja Narwa wahhel käib miñewast kewwadest sadik üks auroslaew Ema jõgge möda, mis inimesi peale wõttab ja mitmesugguse kaubaga koormatud padid ja lodjad oma järrel weab. Täñawo kewwadest kunni 15ma Augusti ku päwani on Tarto auroslaew 54 kord Ema jõgge möda sõitnud. Auro-aetawast laewadest leitakse pikkemalt õppetust D. W. Masingi Ráddala lehtede seest.

F. R.

Tähtsa andispalleminne.

Se om immelik, et halwa innimisse külge ausa mehhe nimmi ei nakka, nink et temmá selle läbbi weel ennámbs saap teotedus.

Rats meest istewa ütten küllakõrtsin ütten-foon. Ent üts neist olli mitma asia perrást kurja juttu al nink keäke es tahha tedda, nida kui nirki, omma murro pääl sallida; ent temmá süde es kõhta keäke kohto een tõttes tettá. Selle mehhega sai sel tõisel kõrtsin tulli, nink wihamelen ja ka sest, et temmá ütte flasi wina ülle arwo olli serbánu, sõimas temmá tedda kõlbmatummas innimisses. — Sellega wõip se rahhule olla, ke kõlbmata om nink temmál ei olle muud waja. Ent se kelm es olle sellega mitte rahhule, taht weel ennámbs, sõimas ka nink nõus tõise káest tunnistust. Ni tõssi neide waijel sõnnutaminne, nink se tõine üttel tälle: sinna kelm! sinna nurme warras! — Sellega es olle se kelm weel rahhule, enge láts kohtomõistia mannu kaibama. Sääs tulli nüüd küs sõimajalle kurri luggu. Sallata es tahha temmá omme sõnnu, nink tunnistusse läbbi neid kindmas tettá es wõi temmá, et temmál selle nággijid es olle, mes temmá tees. Ni pididi temmá sis ütte rubla trapi masma, et temmá ütte ausat meest kelmis olli sõimanu, pididi weel omma südü tõise káest andis pallemá nink mõttel: sel wina su tawwel